

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΣ.

Τὸ Μίσσοβον, τὰ Γιάννινα τὰ κατασκλαβωμένα,
τὸ ζήτημα, ὁ πόλεμος, ἡ Δύσις, οἱ Ἑγγλέζοι,
τὰ τρώπια, οἱ πρόγονοι καὶ τὸ εἰκοσιένα,
ὅλα αὐτὰ στρωθήκανε καὶ πάλι ἔστο Τραπεζί.
Ὁ Κουμουνοῦρος μόνος του τὰ ἔργα του θαυμάζει,
καὶ ὁ Τρικούπης ἄγριος μουγκρίζει καὶ ταραίζει.

Γιατί, καθὼς μᾶς ἔλεγε ὁ Κουμουνοῦρος τότε,
καὶ μοναχὸς του τὴν Τουρκιὰ νὰ μὴ τὴν πολεμήσῃ,
νὰ τὸν ἀποκηρύξουμε ἀμέσως, πατριῶται,
γιατὶ μᾶς ἐμασκάρεψε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.
Καθένας μέσα ἔστη βουλή βασιτῆ αὐτὸ τὸ ἴσω,
καὶ δὸς του λόγια ἀπὸ ἔμπροσ καὶ γρίνιας ἀπὸ ἔπισω.

Ἐστὸν ἥλιο νὰ τὸν στείλουμε καὶ ἀκόμη παραπέρα,
για νὰ ἴδῃ καὶ ἡ Τουρκιὰ καὶ ἡ Εὐρώπη πάλι,
πῶς τῶν Ἑλλήνων ἡ πατρίς δὲν κοπανᾷ ἀέρα,
καὶ πῶς ἔμπορεῖ καὶ μόνη της μὲ ὄλους νὰ τὰ βάλῃ.
Πρέπει τὸ ἔθνος σύσσωμο νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ,
ἂν θέλῃ αἰσθημα, ζωὴ, παλληκαριὰ νὰ δείξῃ.

Σ' ἀποκηρύττει τὸ λοιπὸν, Ἀλέξανδρε, τὸ γένος,
για νὰ συχάσουμε καὶ ἑμεῖς καὶ σὺ καὶ ἡ βουλή,
ἃς ἦσαι πάντα μόνος σου καὶ ἀποκηρυγμένος,
καὶ οὔτε ὁ Μπέης ὁ Σερέφ ποτὲ μὴ σοῦ ἔμιλῃ.
Φτοῦ! φτοῦ! σ' ἀποκηρύττουμε μὲ τὴν πολιτικὴ σου,
ἔπισω ἔστον ἥλιο πήγαινε, γίνε καπνὸς, σκορπίσου.

Καὶ ἂν πάλι τὸ Ρωμαϊκὸ μὴ ἔμεν κυβερνήσῃς,
ἂν, ὅπως πρὶν γὰ πέτσωμα καὶ νίκαις κατακόπῃς,
καὶ πάλι γὰ τὸν πόλεμο τὰ ἴδια μᾶς ἀρχίσῃς,
καὶ δὲν τὸν κάμῃς καὶ μετὰ καὶ ἄνευ τῆς Εὐρώπῃς,
ὦ! πόση κατακέφαλα θὰ σοῦ κατέβῃ μπόρα!
Ὅτι σὲ ἀποκηρύξουμε καὶ πάλι ὅπως τώρα.

Μαζὶ μὲ ὄλους τοὺς Ῥωμηοὺς καὶ ἐγὼ σ' ἀποκηρύττω,
καὶ ἔτσι πάει λέωντας καὶ ὁ κόσμος ξεθυμαίνει . . .
Τοῦ Κουμουνοῦρου γιοῦχα του καὶ τοῦ Τρικούπη ζήτω,
ὅπου τὸν ἀποκήρυξε μὲ γλώσσα ἔματωμένη.
Μὰ ζήτω καὶ ὁ Κοντόσταυλος, καὶ ὁ Καλλιγᾶς καὶ οἱ ἄλλοι,
ὅπου ἔστο ἀποκήρυκτο ἐξέσπασαν κεφάλι.

Souris.

ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗ

Πρωΐ.

Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Θρασύβουλε Βελέντζα, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Ἐρνέστε Σιοῦμαν, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Μενέλζε Νεγροπόντη, διὰ τὸ οὐράνιον μάννα, ὅπερ παρέχετε εἰς τὴν διψῶσαν γραφίδα μας, ἡναγκασμένην νὰ κάμνη νυχθημέμου πορείας διὰ τῆς ἐρήμου τῆς πολιτικῆς.

Αὐτὸν τὸν αἶνον ἐπιθυροῦμεν μεταβαίνοντες χθές εἰς τὸ Δικαστήριον κατεσκευασμένοι διὰ νὰ ἐντροφήσωμεν εἰς πάχος Μενελάου καὶ λόγον Χοῖδᾶ, εἰς βρόντον Μπουρίδου καὶ ψυχολογίαν Τυπαλδου καὶ γέλοια Στεφαννίδου.

Ὅλοι τὴν εἶον μυρισθῆ τὴν δίκην, καὶ περὶ τὴν 9ην ἢ αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου ἤρχισεν νὰ γερμίζῃ ἀπὸ δικηγόρους, νεολαίαν, κάτι μεσίτας, τῶν ὁμογενῶν παρασίτους, ἀπὸ μάρτυρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο θαλερὰ ἡ σπαργῶσα μορφή τοῦ κ. Κούπα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων τοῦ κ. Ἀγγελοπεύλου.

Εἰς τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων Μ. Νεγροπόντη καὶ Χαλκιοπούλου ἐτέθη μία ξυλοτράπεζα, παρὰ τὸ σὺνηθες, πλὴν τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς δικάζεται ὁ Μακράκης, ὅστις φέρει μαζὺ του ὀλόκληρον Βιβλιοθήκην.

— Τί ἐξαιρετικὴ διαδικασία εἶναι αὐτή, παρατηρεῖ ὁ δικηγόρος του.

— Ἀφοῦ ἔφαγαν τόσα τραπέζια ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς οἱ κύριοι δικαστικοί, νὰ μὴ δώσουν ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς ἕνα παληοτράπεζο.

Ἐξαιρῶ ἐκ τῶν τραπέζοφάγων παρὰ τοὺς ὁμογενεῖς τὸν φίλον Βουλπιώτην, μηδένα ὁμογενῆ πλησιάζοντα καὶ καταλύοντα τὰ εἰσοδήματά του εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ Μπερνούδακην.

Λίαν ἐγκαίρως καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των οἱ κύριοι Δικασταί.

Προεδρεύει ὁ ἡμέτερος τὴν μορφήν καὶ τοὺς τρόπους Γιαννίτσαρος, κ. Τσάτσος.

Παρεδρεύουν οἱ κκ. Βουλπιώτης, Λόντος, Ζηλήμων καὶ Προβεδούρος, ὁ διευθυντὴς τῶν Λουτρῶν Φαλήρου.

Οἱ συνήγοροι καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των. Τῶν κκ. Χαλκιοπούλου καὶ Νεγροπόντη κυριώτεροι συνήγοροι φαίνονται οἱ κκ. Κωστής καὶ Χοῖδᾶς.

— Ὁ Ῥόκος;

— Μάλιστα, ὁ Ῥόκος.

Ὁ Κωστής μειδιᾷ τὸ φανερῶτικόν του μειδιάμα. Εὐτυχῶς τὴν γλυκεῖάν του μορφήν οὐδὲν σύννεφον καλύπτει, διότι δὲν συμπερίστανται ἐκεῖ ὁ φίλος του κ. Σαρίπολος.

Ἄλλὰ ὁ κ. Ῥόκος φαίνεται μελαγχολικός, μὴ δυνάμενος νὰ χωνεῖσθαι ἀκόμη πῶς ὁ δημοκρατικὸς ὑποψήφιος Ἀττικῆς εὐρέθη νὰ εἰναι συνήγορος ὑπὸ τῶν πλουτοκρατῶν.

Μελαγχολικότεροι διὰ τοῦτο εἴμεθα ἡμεῖς, ὀλίγινες ἀνυπομονῶς περιμένομεν πρῶτον πρῶτον νὰ ἐκραγῇ ἡ εὐγλωττία του, ὅπως δικαιολογήσῃ τὸ παραδόξον αὐτὸ φαινόμενον τοῦ κ. Χοῖδᾶ συνηγοροῦντος ὑπὲρ ὁμογενῶν.

Ἡ παραδοξότης αὐτὴ δὲν εἰναι διόλου λογικὴ, διότι τὸ δίκαιον δὲν χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὁμογενεῖς καὶ ἀλόφουλλους· ἀλλ' εἶνε ἐν γεγονός.

Ὁ κ. πρόεδρος ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτί τοῦ κ. Στεφαννίδου, ὅτι ἡ συνεδρίασις θὰ ἀναβληθῇ εἰς 2 1)2 μ. μ.

Μεσημβρία.

Πρώτην φοράν ἀναγκάζομαι νὰ πῶ τὸν καφέ μου εἰς τοῦ Γιαννοπούλου ζεστόν καὶ διὰ νὰ μετριάσω τὴν καυσίν του βουτῶ χωρὶς νὰ θέλω μίαν Κοπεναγῆν 30 λεπτῶν καὶ μ' ἀτελειώτον τὸν κερὸν σπυδῶ εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ὁ πρῶτος, ὃν ἀπήνησα ἦτο ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Νεο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Καφάλαιον τρίτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος «Γιὰ τὰ βασίανα τοῦ Βασιλάκη».

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 266).

Εἶπον, ὅτι μοῦ ἐκόπησαν τὰ ἥπατα, ὅταν εἶδον τὸ πρὸς ἀπόπλουον ἔτοιμον πλοῖον, ἀλλὰ δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν, διότι ὀλίγον ἔλλειψε νὰ μοῦ συμβῇ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη...

Καὶ ὁμῶς ἤμην ἐθελοντῆς καὶ ἀπὸ τοὺς κελούς μάλιστα, πεμπόμενος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἀδελφῶν.

Ἡ θέσις μου ἦτο δεινὴ καὶ ἡ ἀμνηστία μου μεγίστη. Τότε ἐσκέφθην πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Παλαύρας μου νὰ ἦναι μεθυσμένος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Τίς οἶδε τὸν φόβον καὶ τὰς σκέψεις καὶ τοῦ καπετάνιου τούτου καὶ ἤρωος τῶν πετειναριῶν τῆς Κρήτης.

Ἐσφίξα πέντ' ἕξ ῥωμηαῖς, ὅπως ἐνδυναμωθῶ καὶ λάβω θάρρος μικρόν, ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἐτόλμησα νὰ ἐπιβῶ τοῦ πλοίου.

Ἄνδρες περὶ τοὺς πενήκοντα κατέκειντο, ὡς σαρδέλιαι παστωμέναις καὶ τιλυγμένοι εἰς τὰς κόππας των, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ἀμπάρι, κηπιζόντες, προγευματίζοντες, πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι.

Μεταξὺ τούτων διέκρινα καὶ τὸν γραμματέα τοῦ ἐθελοντοποιεῖου βοῶντα:

— Βρὲ παιδιὰ, γιὰ τὸ θεῶ, πετάχτε τὰ τσιγάρα, θὰ πεταχτοῦμε στὸν ἀέρα, δὲν βλέπετε; Τὸ πλοῖον εἶνε φορητὸν πολεμοφόδιον καὶ μπαρούτι. Θὰ πῶμε ἄδικα, δὲν λυπάσθῃ τῆ ζωῆ σας;

Καὶ ἐλαμβάνεν ὡς ἀπάντησιν παρὰ μουστακίου ὑδραίου.

— Ἀμὲν, καὶ ἂν ἦτανε νὰ σεκλεντισθοῦμε καὶ γιὰ τὸ εἶνε μας δὲν πηγαίναμε καὶ στὸ πόλεμον.

Καὶ πρὸς τούτον ἄλλος ἐπιβοηθητικῶς, ἀνατολίτης οὗτος, προσέθετε:

— Μὴ χολοσκάνης κουμπάρε, καὶ τὸ μπαρούτ' τοῦτο δὲν ἐπέρ' ὤψω καὶ με τὰ φτίλ' ἀκόμα. Εἶνε μούσκεμα σὰν τούτη τῆ γαλέτα ποῦ μᾶς δόσαν γιὰ ταῖνι.

λόγου, Παγκνέλης ὁ νεώτερος, βασιανίζόμενος ὑπὸ πυρετοῦ, ἐννοῶν ὁμῶς νὰ λάβῃ ἀφθόνους δόσεις δίκης ἀντικινίνης.

Ὁ δεύτερος... ἡ Μάρτυς Αἰκατερίνη ὀλοζώντανη ὑπὸ τὴν μορφήν ὑπηρετρίας τοῦ κ. Χαλκιοπούλου.

Ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ πράξεις πέντε φράγκα πέντε ὅτι εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγελοπούλου νὰ ὑπάγῃ δὲν ζεῦρω ποῦ.

Ὁ τρίτος ἦτο ὁμογενὴς τῶν γαστέρων συναδελφός μου Τριαντάφυλλος, τὸν δὲ ἠδέως προσεδῶν ἠρώτησε:

— Πότε θάλθοῦμε καὶ γιὰ τῆ δική σου, ἐννοῶν τὴν κατὰ Βασιλέως δίκην του.

Ὁ τέταρτος ἦτο ἄλλος Ῥόκος, κληρικὸς αὐτός, ἀνακαλύψας νέα χειρόγραφα τοῦ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἐργαζομένου χωλοῦ ὑπαλλήλου Φωτίου τοῦ ἐκ Φωτίων, καὶ τέταρτος ὁ Γίγας Στεφαννίδης, ὅστις καὶ συνέπλεξεν ἀμέσως Γιγαντομαχίαν μετὰ τοῦ Ῥόκου, περὶ τοῦ σπουδαίου θεολογικοῦ ζητήματος, τί κρύπτουν οἱ μοναχοὶ ὑπὸ τὰ βῆσα των.

Μετ' ὀλίγον ἢ αἴθουσα καὶ πάλιν πληροῦται, τὴν φοράν αὐτὴν παρουσιάζεται ἡ χαλκοπρασίνη μορφή τοῦ κ. Χαλκιοπούλου καὶ δὲν παρουσιάζεται ἡ στίλβουσα τοῦ κ. Νεγροπόντη.

Οἱ δικασταὶ εἰς τὰς θέσεις των.

Καλεῖται ὁ κατηγορούμενος Μενέλαος Νεγροπόντης καὶ ἀποδεικνύεται ἀπουσιάζων, πρὸς μεγάλην θλίψιν ὅλων τῶν γυνῶν δημοσιογράφων, καλεῖται καὶ ὁ ἑστέρων τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀποδεικνύεται μετ' ὀνόματι τοῦ Χαλκιοπούλου, μετὰ τὰ ἔτη του εἰκοσιπέντε, μετὰ τὴν πατρίδα του Μύκωνον, μετὰ ἐν ζεῦγος γυαλιῶν, μετὰ τὸν Νεγροπόντην ἀρεντικόν, μετὰ τρεῖς δικηγόρους παρόντας—Κωστήν, Ῥόκον, Παπαλεξανδρῆ—καὶ δύο ἀπόντας—Δραγοῦμην καὶ Λεβίδην.

Εἶνε δὲ καὶ ἄλλοι σπανοί, μᾶχουν τρίχα καὶ μαλλί, μὰ ἐσὺ εἶσαι γουλί.

Ὁ γραμματεὺς ἔδρακε τὰ χεῖλη του διὰ τὸν σαρκασμόν, καθόσον σπανὸς μὲν πράγματι δὲν ἦτο, ἀλλὰ τὰ μουστάκια του ἀκόμη δὲν εἶχον φυτρώσει, στραφεῖς δὲ πρὸς ἐμὲ παρατυχόντα:

— Δὲν εἶνε ἀδελφὲ, εἶπεν ἐν ἀγανακτῆσει, δὲν εἶνε προκοπὴ ἀπ' αὐτοὺς, ἃς ἔλθῃ νὰ τοὺς κάμη καλὰ ὁ ἀρχηγός.

— Σωστό, ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσω, θὰ τεινκθοῦμε στὸν ἀέρα στὰ καλὰ καθούμενα.

Καὶ τρίτος προσελθὼν ἐπέλεγε:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τῆ ζωῆ γιὰ χράσιμο μετὰ τῆς μούρλης τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, θὰ εὐγῶ ἔξω.

Ἐπιδοκιμασθέντος τοῦ λόγου του ἐξήλθομεν ἱκανοὶ τὸν ἀριθμόν, ὅτε νὰ καὶ ὁ ἀρχηγός, ἐν αὐθαρεῖ περιεκυκλώσαμεν ἐκφράζοντες αὐτῷ τὰ παράπονά μας.

Ὁ ἀρχηγός μᾶς καθυσχύρασε, διαβεβαιώσας μας, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθωμεν διὰ τοῦ Ἰστιοφόρου, ἀλλὰ δι' ἀτμοπλοίου, ἐπέταξε δὲ ὅπως πάντες ἀπέλθωμεν πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τοῦ Πειραιῶς καὶ συναθροισθῶμεν εἰς Περοτάγαρο ἢ Παλαιὸν Φάληρον, ἐξ οὗ τὴν νύκτα ἀτμόπλοιοι ἐμελλε νὰ μᾶς παραλάβῃ, ρυμουλκοῦν καὶ

Ὅλα αὐτὰ γλήγορα γλήγορα, με νευρικὴν αὐθάδειαν, ὡς νὰ τὰ εἶχε μαθημένα ἀπ' ἐξῶ.

Ἀναγινώσκειται μακρὸς κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, ἐξ οὗ δὲν λείπουν οὔτε Στούπη, οὔτε Καταίμπαλης, οὔτε Ὀλύμπιος, κεκρυγμένοι ὅλοι ἐχθροὶ τῶν Νέων Ἰδεῶν.

Ἀναγινώσκειται καὶ ὁ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ προκαταρκτικὰ γίνονται διὰ νὰ μᾶς πῇ ὁ κ. Πρόεδρος ὅτι ἡ συνεδρίασις ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, ὅτε τὸ φύλλον αὐτό, ὅπερ ἀναγινώσκειται—τῆς Κυριακῆς, ἐπιθεβάλλεται εἰς πειραικὰς λέμβους καὶ ἐκεῖθεν διὰ σιδηροδρόμου, δι' ἀτμοπλοίων, διὰ λεωφορείων, διὰ ἀεροστάτων, διὰ περιστερῶν, διὰ νεφῶν σκορπίζεται εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς τετραπέρατης Ἑλλάδος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Ροῖδης ἐξελλήνισε τὸ χάσις εἰς ἀσίχτιον, διότι μόνον ὅταν πίνῃ χάσις γίνεται ἀσίχτης, ἄλλως εἶναι ὁ συνήθης Χάσις καὶ Κισλάραγας ἐν τῷ χορῷ τῆς κυρίας Μελεᾶ.

Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἀγορὰν δύο Γεωργίων, τοῦ ἐνός Βασιλέως καὶ τοῦ ἄλλου Σουρῆ;

— Ὅτι ὁ εἰς ἠγόρασε τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ 100 φράγκων καὶ ὁ ἄλλος ἀντὶ οὐδενός.

Εἰς ποῖον ἀνήκει βραβεῖον εὐφύας;

τὸ φορτηγὸν μετὰ τῶν πολεμοφοδίων, εἶτα διατάξας τὸν γραμματέα νὰ μᾶς τροφοδοτήσῃ—ἀπῆλθε συσῆσας τάξι.

Μετὰ τὴν τοῦ ἀρχηγοῦ ἀναχώρησιν ὁ γραμματεὺς, ἐγὼ καὶ δύο ἄλλοι φίλοι τοῦ διηυθύνθημεν εἰς τι ξενοδοχεῖον—γιοστὲλ μπακαλιῆ—ὅπου στήσαντες ἐν μέσῳ ἡμῶν ὀκτὰ ἀροστεφῆ ἠρξάμεθα, ἐν τῷ ἀτμῷ τοῦ οἴνου, ὁμιλιῶν πολλῶν καὶ ποικίλων, αἵτινες κατέληξαν διὰ τοῦ γραμματέως λέγοντος:

— Γνωρίζετε, κύριοι, ὅτι εἰς τοὺς τούρκους κάμουν αἰσθησὶν τὰ παχειὰ λόγια. Ἀρίων τώρα, ὅτι θὰ διαδόσωμεν, ἅμα εἰς Θεσσαλίαν ἀποβῶμεν, ὅτι φέρομεν πυροβολικὸν καὶ ἱππικὸν μετ' ἡμῶν—γιὰ τὸ δεύτερον ἄλλως εἶνε εὐκολόν νὰ τὸ συστήσωμεν ἀγγαρέβοντες τὰ μουλάρια καὶ τὰ γαιδούρια τῶν χωρικῶν—ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἀνάγκη ν' ἀκούωνται, ὅτι πλὴν τοῦ σερασκέρη—ἀρχηγοῦ μας—καὶ τὰ ὀνόματα χιλιάρχου, ἐκατόνταρχου, μπὶν μπασῆς, ὄν-μπασῆς. Δεκανεῖς, λοχίαί καὶ ἄλλοι μικροὶ βαθμοὶ εἰς τὸ σῶμά μας δὲν πρέπει ν' ἀκούωνται. Λοιπόν; Σὺ φίλε Γιώργη, ἀπὸ σήμερα εἶσαι μπῆμπασῆς, σὺ Κώστα, γιούσ-μπασῆς, καὶ σὺ—δηλαδὴ ἐγὼ—ὄν-μπασῆς. Πάμε τώρα.

Ἀφοῦ ἐβρέξαμε διὰ μίσθῃ ὀκτὰ τοὺς βαθμούς μας ἐξήλθομεν, τὴν δὲ ἐσπέραν σποραδικῶς διηυθύνθημεν πάντες πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὁ καιρὸς ἦτο νεφελώδης καὶ τὸ ψῆχος ἐπαίσθητόν ὅτε εἶχομεν φθάσει ἐκεῖ. Ὁ ἀρχηγός ἦτο μετὰξὺ μας

Η ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΑΓΟΡΑ.

Πάντοτε πριν γράψω στέπτοιμαι αν είναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς—ἡ κεφαλή μου. Ἐξαιρετικῶς ὁμῶς, προκειμένου περὶ τῆς Ἀγορᾶς τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας Κυριῶν, καὶ θελήσας νὰ γράψω κάτι τι, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς μου ἡρώτησα ἀν ἦναι καλὰ ἡ τσέπη μου. Διὰ ν' ἀπαντήσῃ δὲ, μοῦ ἐξήγησεν ὅλην τὴν Παθολογίαν τοῦ Οὐφελάνδου.

Ἐγὼ ὅστις ἔχω τόσην φιλοδοξίαν νὰ προσφέρω εἰς τὸ δῆμόσιόν μου τὰς εὐφρεστεράς γραφίδας, πρῶτην φοράν σήμεραν ἐπεθύμησα νὰ ἔχω συνεργάτην μου τὸν λόγιον νέον . . . Μενέλαον Νεγρεπόντην.

Θὰ τῷ ἔλεγχῃ : Ἄρον τὸ ταμεῖόν σου καὶ πῆγαινε νὰ μοῦ γράψῃς διὰ τὴν ἀγοράν.

Ἐν ἑλλείψει ὁμῶς τῆς σφριγώσης, ὡς κί παρειαὶ τοῦ κυρίου τῆς, τσέπης τοῦ κ. Νεγροπόντη, παρέλαβον τὴν νοσοῦσαν ἰδικήν μου μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ διὰ τῆς ἀγορᾶς περίπατος ἐν μέσῳ τῶν ὀρεκτικῶν πραγμάτων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἴσως θὰ τὴν ὠφέλει πως.

Εἰς τὸ τέλος τῶν σημειώσεων αὐτῶν θὰ ἰδῆτε πῶς τὴν ὠφέλησε τὴν ὑστερικὴν μου τσέπην ὁ περίπατος αὐτός καὶ πῶς ἐνθυμήθη ἐν ῥωμαντικοτραγικῶν ἐπεισῶδιον τοῦ ὁποίου ἐγενόμην μάρτυς ἐν τινὶ μέχρι Μαρτυρίου ἐκδρομῆς μου.

Ἰνωρίζετε τὴν αἴθουσαν τοῦ Νηπιαγωγείου τοῦ Ἀρσακείου, ὅθεν τὸ μὲν πρῶτὸν ἐξέρχεται ἀρμονία νχοῦ καθολικοῦ ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν προσερχομένων νηπίων, τὸ δ' ἐσπέρας καὶ τὴν μεσημέριαν αἱ γλυκεῖαι φωναὶ τῶν μικρῶν ἀποτελούντων ὄχι πλέον τετραφωνίαν, ἀλλ' ἑκατονφώνιαν ἁμοιάζουν τόσον πολὺ πρὸς τὰ κλαδῆματα πολλῶν πτηνῶν, ἐν συνδένδρῳ κήπῳ, ὡς φερ' εἶπειν ὁ ἀπέκταντι κήπος τῆς οἰκίας Παπαῤῥηγοπούλου;

Ἐκεῖ ἐνεκατέστη ἡ ἀγορὰ, χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ κ. Σούτσου καὶ μεθ' ὅλην τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Χῆρος ὅτι ἡ στέγη τῆς δέον νὰ κατεδαφισθῇ.

Ἐχρησίμευσαν ἐκεῖ ὡς ὑποστηρίγματα τῆς στέγης τόσκι Καρυατίδες, ὥστε κτλ.

Κυρίαί μου τῆς Φιλοπτώχου Ἑταιρίας, ἡδίκησατε τοὺς πτωχοὺς σας!

Τὸ παζάρι σας θὰ ἔκαμνε διπλάσιαις δουλειαῖς, ἀν εἰς τὸν πρόδομον δὲν ἐτοποθετεῖτε σωρείαν κλωστομυστάκων, οἵτινες ἔκαμνον τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι κάμνει ὁ μαγνήτης.

Πρὸς τοὺς ἄλλοις ἦσαν καὶ μεσόκοποι.

Μεταξὺ δύο χρυσῶν παρενθέσεων, ὡς τὰ πρῶτα τέταρτα τῆς σελήνης τῆς πρώτης ἐσπέρας σας λέγω ὅτι ἀν ἤμην Νέρων θ' ἀπεκερᾶλιζον ὅλους τοὺς μεσοκόπους καὶ τὰς μεσοκόπους, ἀρχίζων ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου κεφαλῆς καὶ ἀπαλλαττόμενος οὕτω τῶσης αἰμαχοχυσίας.

— Τί λέει;
— Ἡ Ἐφημερίς πέντε φράγκα.

— Ἀπὸ πότε ἐγίνε Μάρτυς Δικατερίνη ἡ Ἐφημερίς, πράξεις πέντε, φράγκα πέντε;
— Ἀπὸ τότε ποῦ εἶναι γιὰ τοὺς πτωχοὺς . . .
— Τῷ πνεύματι.

Καὶ ποῖος μὲ συνώδευε παρακαλῶ εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου ἐν τῇ Ἀγορᾷ;

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος . . . Σουρῆς.

Ἄμα εἰσήλθε καὶ ἐπολιορκήθη ἀπὸ δύο Κυρίας, αἰτιτινες ἐπῶλουν τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ πέντε φράγκων, ἀφίνει ἐν ἑκατομμύριον καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐκ μετριοπροσύνης μήπως τὸν ἴδουσι καὶ ἴδῃ τὴν ἐπαύριον τὸ ὄνομά του εἰς τὸν τύπον. . . . κάτωθεν στίχων.

Καὶ ἴδου ἐγὼ μόνος.
Ἐπρεπε νὰ κηρύξω ἐπιστρατεῖαν εἰς τὴν μυωπίαν μου διὰ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γράψω.

Ἄλλ' ἕκαστον βλέμμα ἐκόστιζε τὸ ὀλιγώτερον ἐν πεντόφραγκον.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν βλέμμα ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐν στοιχείον ἐκάστης λέξεως, ἀν ἤθελε νὰ γράψω μίαν σελίδα τοῦ Μὴ χίνεσαι, ἔπρεπε νὰ πληρώσω—ἐκάστης σελίδος περιχοῦσης 5,280 γράμματα — 26,000 φρ.

Θὰ ἠναγκάζομαι νὰ ὑπογράψω ἐπιταγήν:
— Καὶ δι' ἐμὲ πληρώσατε, κύριε Νεγροπόντη.

Ὁ ὁποῖος θὰ ἔτρεχεν εἰς τὸν κ. Χαλκιοπούλου νὰ τοῦ πῇ νὰ γράψῃ ὅτι ἐξήτησα νὰ τοῦ πᾶρω 24,000 φρ. διὰ νὰ μὴ γράψω περὶ τῆς ἀγορᾶς.

— Στὰ ὄπλα!
— Συγκέντρωσις!
Ἐν τάξει εἰς τὰς φωνὰς παρετάχθημεν ἐν ἐνὶ σώματι πλὴν τῶν κρυβέντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ἐγὼ πρῶτος.
— Τί εἶνε; τί τρέχει; ἐρωτᾷ τὸ στρατόπεδον, — ἄς ἰδομεν οὕτω τὸν σωρὸν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ περιεκτικώτερον.
— Μᾶς πρόδωσαν! Κατεστράφημεν! ἀπαντῶσιν οἱ φρουροὶ, ἐρχονται ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας μὲ τὸν πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας. Ἐρχονται νὰ μᾶς κατασκοπεύσουν καὶ γράψουν νὰ μᾶς συλλάβουν τὰ τούρκικα στὸ ταξεῖδι!
— Μωρὲ καὶ τοὺς φυλάτε ἀκόμη; Φωτιά! Βαρεῖτέ τους. Πῦρ στοὺς προδότας.

Βοή καὶ ἀλαλαγμὸς ἐξεγέρθη τότε, καθότι ἄλλοι ἤθελον νὰ πυροβολήσουν κατὰ τῶν πρεσβευτῶν, ἄλλοι δὲ ἀπέτρεπον αὐτούς, διὰ τὰ μέλλοντα κακά.

Ἐν τούτοις ἐθεάθησαν οἱ κύριοι πρεσβευταί, οἵτινες πράγματι ἤρχοντο διὰ νὰ μᾶς γουστάρουν, ὡς φαίνεται, οὐ μόνον στρέφοντες νῶτα, ἀλλὰ καὶ κάπως τροχάδην βαίνοντες, ἐννοεῖται δὲ οἰκοθεν, ὅτι ὀπισθέν των δὲν εἰλεῖψαν νὰ κροτήσουν καὶ τινα λιανοτούφεκα.

Διπλῆ ὥρα παρήλθεν, ὅτε πλέον ὁ ἥλιος ἔδυεν, καὶ ἐπεφάνη ὁ ἀρχηγὸς ἐφ' ἀμάξης ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαυνομένης, μύλις δὲ καταφθὰς, ἐπήδησε καὶ ἀσθμαίνων ἐτραύλισε:

— Τί μοῦ κάματε! τί μοῦ κάματε! Μὲ καταστρέ-

— Μίαν ἀθάναν, κύριε, 10 φράγκα.
— Δὲν καπνίζω, παρακαλῶ.

— Εἰς τὸν μπουρέ μας, κύριε.
— Ὡ! εἶμαι τόσῳ χορτάτος.

— Macassar Oil', δέκα φράγκα!
— Ὡ! εἶμαι ἐστερημένος ὀσφρήσεως.

Τὸ πρᾶγμα ἐπήγαυε περίφημα, ὅταν... δύο μαῦροι ὀφθαλμοί... μὲ ἀγκυροβολοῦν.

— Κάτι τι ἀπὸ μᾶς;
— Εἶσθε πολὺ ἀκριβῆ, κύριε μου.
— Ἀπ' ἐναντίας θὰ μ' εὔρητε πολὺ συγκαταβατικὴν.
Τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη ἠσθάνθη ἡ τσέπη μου συγκατῆν.
— Un mouchoir?
— Cinc francs!

Παντοῦ μὲ κατεδίωκεν ἡ τιμὴ αὐτῆς τῆς ἀτίμου—συγγνώμην, ἰππότηα Δὲ Κάστρε—Μάρτυρος Δικατερίνης.

Ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐν τῇ εἰσόδῳ τὴν Ἐφημερίδα ἐπῶλουν δύο πικινιδιάρικοι ὀφθαλμοί, τὸν δὲ προσφιλεῖ Ἀννινον ἡ ἀρρένωπὴ καλλονὴ τῶν Χαφτείων. Ἠγόρασα καὶ τὴν μὲν καὶ τὸν δὲ, ἐπιθυμήσας πρῶτην φοράν νὰ ἴμαι μάγκας, διὰ νὰ συμπαίξω ὀλίγον μετὰ τὰς ὠραίας μου συντεχνίτιδας.

Τὰς μεγάλας πωλητριάς οὕτε τὰς ἐπλησίισα . . . Ἡ χριεστάτη Κυρία Παπαῤῥηγοπούλου διεχειρίζετο ἡδον-

περικυκλωμένους ὑπὸ πλήθους φωνασκούντων ἐθελοντῶν:

— Ἀρχηγέ, καταλύματα, ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε ἐδῶ στὴν ἐρημιᾷ ποῦ μᾶς ἔφερες;

— Ἀρχηγέ, μᾶς πᾶρες ὅλους στὸν λαϊμό σου, θὰ ξεπαίσομε.

— Ἀρχηγέ, θὰ τὸ βάλωμε γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ δὲν μᾶς ζαναμαζεύεις πιό.

Ἐπὶ τέλους ὠμίλησε καὶ ὁ πνιγόμενος ἀρχηγός:

— Τί νὰ σὰς κάμω, παλληκάρια μου; Ἐδῶ διετάχθη νὰ σὰς φέρω, ἐδῶ σὰς ἔφερα. Ψάξτε, ἐδῶ περὶ εἶνε τόσαις καλύβαις πηγαινέτε, βρῆτέ ταις, σπάσετε τῆς πόρτες, μπῆτε μέσα, οἰκονομηθῆτε ὅπως μπορέσετε ἀπόψε νὰ τελειώνη τὸ παστόψαρο.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Πάντες διεσπάρημεν εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἄγραν καλυβῶν, ὧν τὰς θύρας μετὰ τῶν παραστατῶν ἀνασπᾶσαντες ἐν αὐταῖς ἐγκαθιδρύθημεν, παραδοθέντες εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀφρυπνίσθη ὑπὸ κραυγῆς τινος:
— Βρὲ, ποῖος εἶνε ἐδῶ; ποῖος μοῦ πᾶρε τὰ λεπτὰ ἀπὸ τῆ τσέπης;

Κι' ἄλλος εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ πρώτου συνεπικραύαζε γοερῶς μετ' ἀπέλπιδος φωνῆς.

— Τὴν κάππα μου, μωρὲ σκυλιὰ ποῖος μοῦ σούφρωσε τὴν κάππα, καὶ μὲ ἔκαμε νὰ ξεπαγιάσω ἀπὸ τὸ κρύο;

Σιγῆ! οὐδεὶς, ἀπαντᾷ, οὐδεὶς ὁμιλεῖ. Πάντες βγ-

χουσιν ἐν νηδύμῳ.

Τὴν πρωίαν εἶμεθα στὸ πόδι, περιττὸν δὲ νὰ περιγρᾶψω ὅποιοι ὅποια καὶ ὅποια ἔχασαν ὑπὸ λαθοχειρῶν συνεταίρων γυμνωθέντες.

Περὶ τὴν μεσημέριαν κατήλθεν ὁ ἀρχηγὸς συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ ἑλβετοῦ τινος φιλέλληνος ἀξιωματικοῦ, ἐθελοντοῦ καὶ τούτου, ὅστις ἔμελλε νὰ ᾖ ὁ γενικός μας προγυμναστής τῆς πολεμικῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μᾶς διενεμήθησαν ὄπλα καὶ φυσίγια ἐνσφαιρα. καὶ ἠρξάμεθα τῶν γυμνασίων.

Εἰς μίαν ὥραν ἐμάθαμεν τὸ ἐν δύο, εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὸ γαμίστε καὶ εἰς ἐν τέταρτον τὸ ἀκροβολίζεσθαι. Εἶτα ἀνεπαύθημεν, τάξαντος φρουροῦ τοῦ ἀρχηγοῦ μας μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, λόγῳ μὲν ὅπως ἀπείργωσι τοὺς γεωργούς καὶ ἄλλους νὰ πλησιάζωσι, κυρίως δὲ ὅπως μὴ τις δραπετεύσῃ, διότι τὴν νύκτα οὐκ ὀλίγον τὸ σῶμα ἐμειώθη.

Πρέπει νὰ σημειώσω καὶ τοῦτο. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀκροβολιστικῶν γυμνασίων, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῶν καλυβῶν κατετρυπήθησαν, τὰ δένδρα κατεπυροβολήθησαν καὶ οἱ ἀμπελώνες ἀσπλάγχχνως ἐκλαδεύθησαν ὑπὸ ἀγρίων σπαθιστῶν, δοκιμαζόντων ἐπ' αὐτῶν, πῶς θὰ κόπῳσιν τούρκων κεφαλὰς.

Ἐνῶ εἰς ταῦτα κατεγινόμεθα, αἰφνης οἱ πρέσκοποι φρουροὶ ἐφάνησαν τρέχοντες πρὸς τὸ στρατόπεδον καὶ λαχνασμένοι φωνοῦντες:

κὴν φραγκοπαγίδει· εἶδος τόμπουλας, ἀγρευούσης φράγκα καὶ παρεχούσης . . . χαλβάδες.

Πρὸς τὴν μελέτην ἀνθοπώλιδα τῆς ἀγορᾶς ἐννοοῦσα αὐθορμήτως νὰ καθυποβάλω ἀντὶ ὀλίγων μενεξέδων τὰ δύο φράγκα μου.

Τὴν ἡρώτησα ἂν ἔχουν τὰ ἀνθὰ τῆς διατίμησιν, μοὶ εἶπαν ὄχι, ἦτο λοιπὸν τοῦ ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ, ἐνῶ εἶχε τὸ μονοπώλιον καὶ τῶν ἀνθῶν καὶ τοῦ παρθενικοῦ τῆς ἀρώματος.

Ὅταν ἐξήλθον τῆς ἀγορᾶς ἐνθυμήθην τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσῆλθον, τὸν περίπατον ἐννοῶ τῆς τσέπης μου, τὴν ἐρωτῶ ἂν εἶναι καλλίτερα, δὲν μὲ ἀπαντᾷ τὴν ζικναρωτῶ, τίποτε. Ἡ δυστυχὴς εἶχεν ἐκπνεύσει.

Καὶ ἐνθυμήθην τὸ ἐπεισόδιον τῆς πεζῆς εἰς Μαρούσι ἐκδρομῆς μου, ὅτε καθ' ὁδὸν εἶχα συναντήσει δύο ἀμάξιας καταυθινομέναις εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, ἀργότερα δὲ ὅταν εἶχα φθάσει ἐμαθὰ ὅτι ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀμαξῶν ἐφέρετο μία ἀσθενὴς τὴν ὁποίαν ἐπήγειαν εἰς Μαρούσι διὰ νὰ ἀναρρώσῃ, αὐτὴ ὅμως ἐνόμισε καθήκον τῆς ἀμαξίας τῆς πλὴν τῆς οἰκίας ὅπου τὴν ὠδήγησαν νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς πάσης περσιτέρω φροντίδος καὶ δαπάνης, πλὴν τῶν τῆς κηδείας.

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν θὰ ἐξακολούθησῃ καὶ σήμερον. Ἀντὶ τοῦ Κενιορτοῦ τῶν Πατησίων καὶ τοῦ Τροβατόρε τῶν Πλατειῶν, πηγαίνετε οἱ δυνάμενοι καὶ αἱ δυνάμεναι ἐκεῖ. Θὰ ἐξέλθῃτε μὲ ἐλαφρὸν βλατίον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνειδήσιν, ὅτι διήλθετε τὴν Κυριακὴν σας εὐεργετούντες.

Χρισπαράς.

παππά!—Γιὰ κἄνε τὸν σταυρὸ σου!—Νὰ λοιπὸν κ. . . . Νὰ καὶ σύ!

Καὶ οἱ φιλονεικούντες ἔρχονται εἰς χεῖρας. Τρέχουν ἄλλοι νὰ τοὺς χωρίσουν, ὑβρίζονται καὶ οὕτοι, ὁ δὲ καυγὰς λαμβάνει διαστάσεις. Τέλος παρεμβάντων τῶν καπετανῶν, ἀρχηγῶν τε καὶ παραυποκαπετανῶν, ἐπέρχεται ἡ τάξις. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ μουρμούρα εἰς κολούθου καὶ μετὰ τὴν εἰρήνην.

Εἰς μὲ σπασμένη τὴν μύτη καὶ σχεδὸν κλαυθμηρίζων ὑπετενθόριζε:

—Τὶ νὰ σοὺ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἤμαστε στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ κουβεντιάζαμε.

Ἄλλος μὲ ξεγδαρμένον μούτρα καὶ σχισμένον ὑποκάμισο ἐμοιρολόγει καὶ ἔλεγε μόνος:

—Μὰ δὲν ξετροπῶναι κ' ἐδῶ κανέναν κλητῆρα, κἀνεὶς χωροφύλακας!

Καὶ ἄλλος, ὅστις ἐφαίνετο, κατὰ λάθος τοῦ τὰς εἶχον βρέξει στὰ γερὰ, ἔλεγε πρὸς ἕτερον, κρατῶν τὴν μέση καὶ ζῶν τὰς πλάτας του.

—Ἐξῶ γὰρ τί ἤθελαν αὐτοί; Μιὰ καταγγελία, νὰ μάθουν γινῶσι πῶς βραυῶν ἄλλη φορὰ.

Ἐν τούτοις ἤρξατο ἡ ἀναχώρησις ἐν βαθυτάτῳ σκότει.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παλιάνθρωπος.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ.

Ἄπαστραπτει γυμνωθεῖσα σήμερον ἡ καλλιμάραρος Ἀκαδημία, καὶ ὁ στίλβων χρυσὸς αὐτῆς πλῆττων, θαμνοῖ τοὺς ὀφθαλμούς.

Θεᾶ, κόρη τοῦ βαρυγδούπου Διὸς, Ἀθηνᾶ, ἀποθαυμάζω τὴν ἐπίγρυσον ἀλογόρην σου, κρᾶνος τὸ βαρὺ, καὶ πρὸ πάντων, τὸν ἐγέσαρκον ποδῆρην σου χιτῶνα—τὸ κολλὰν φουστάνι σου· τὸ δὲ μακρὸν προτεταμένον δόρυ ὅπερ στιβαρᾷ χειρὶ κραδαίνεις ὡς πρὸς προσβολὴν, καὶ ἡ ὀφειοφόρος ἀπειλητικῶς ὑψομένη ἀσπίς ἡ καταχρυσος, σὲ περιστάσιν εἰς τὰ μμάτια μου, θεᾶ, ὡς μασκαρὰ ἢ μακεδῶνα ἀποκρατήτικον.

Μὴ με, θεᾶ, πλήξῃς, ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῇ ἀτασθαλίᾳ γλώσσης μου, οὐδὲ τὰς ὀφρὺς συσπάσης καὶ τῇ πτέρην θυμῷ τύψῃς τὴν κολῶνά σου, διότι τόσον ὑψηλὰ οὐσ' ἀναστρωμένη, δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοὺ κάμῃς τίποτα, κ' ἀεροκοπανᾷς.

Χρυσοκόμη σύ δὲ Ἀπολλὸν, μουσῶν ἡγέτα, κιθαρωδῶν ἀπάντων ὕψιστε, ἀρχιμουσικάντη τῆς φρουρᾶς, συμπαίκτορα τῶν Μουσῶν, πλήξον τὰς χορδὰς τῆς τερψιθύμου λύρας σου, καὶ κήλησον τὰ ὠτὰ μου τὰ εἰθισμένα εἰς τὸν ἦχον τὸν γλυκὺν τῆς κίθαραι καὶ τοῦ ζουρνᾶ· ἀλλὰ, θεᾶ, συμμαζέψῃ καὶ λίγο τὴν χλαμύδα σου, ἐπειδὴ κατέστης ἀναιδέστατος καὶ σκάνδαλον τοῖς πᾶσι, εἰ δὲ μὴ, νέαν θὰ σκαρώσω σκαλοσὰ καὶ θ' ἀναβῶ ἀπάνω στὴ κολῶνά σου, νὰ σ' ἀλλάξω τὸν θεὸ, κ' ἄς ἦσαι καὶ θεός.

Καὶ σύ Ἥφαιστε, σύζυγε τῆς καλλιμόρφου καὶ θαλάμων ἀνάσσης Ἀφροδίτης τῆς ζαμπαρούς, γύρτων βασιλεῦ, σύ ὁ τοὺς κεραυνοὺς σφρηλατῶν τοῦ ἀνακτοῦ Διὸς κάμε μου τὴν χάριν, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκεπάρνι ποῦ κρατεῖς ἀνορθωμένον πρὸ ἐτῶν, νὰ καταφέρῃς τέλος, καὶ σπάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Διὸς, νὰ κάμω λίγο γούστο, ἢ καλλίτερα κατὰβὰ κάτω, ἵνα σπάσῃ τὰ κεφάλια μας, διότι, μὰ τὴν ἀδαμιαίαν σου γυμνότητα, τέτοια κεφάλια πούχομε, θέλουν ὅλα σπάσιμω.

Ὡ πτηνὰ δὲ σεῖς ἱερὰ, κουκουβάγιας ροδανᾶς, αἰ τοσοῦτον ἐλαφρῶς καὶ ἐπιχαρίτως περρυγίζουσαι, μὴ τὴν Ἀκαδημίαν μας ἀποθαυμάζοντα, μὲ κουτουλίσετε, διότι, μὰ τοὺς κυνηγούς τῶν εὐραγαγιῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς θηρεύοντας στρουθοῦς τε καὶ σπουργιτίαι, θὰ σὰς τινάξω χάμω μὲ μιὰ πέτρα μυτιρῆ.

Παλιάνθρωπος.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Palace ob Westminster.

House of Commons.

(Συνέχεια τ. 3. ἐπιθ 268).

Πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, παρατηρεῖται ἡ αὐστηρὰ μορφή τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἰρλανδίας. Ὁ κ. Φόστερ εἶναι ἀνὴρ πλήρης σοβαρότητος, ἀξιοπρεπείας, καὶ τραχύτητος. Φέρει φαῖν γενειάδα, φαῖν κόμην, καὶ φαῖν μύστακα. Εἶναι ἐνδεδυμένος ἀφελέστατα ἢ μάλλον εὐτελεστάτα. Ἡ στάσις του εἶναι ἀθαδεστάτη, ἔχει δὲ τὸ ἀπειλητικὸν ὕφος διδασκάλου εὐρισκομένου πρὸ ἀτακτούντων παιδῶν. Νομίζει τις ὅτι ὁ χαρακτήρ οὗτος ὁ ἰσχυρὸς καὶ βίαιος ἐπλάσθη ἐπίτηδες διὰ τὴν ταραχῶδη Ἰρλανδίαν, καὶ ὁμολογουμένως οὐδεὶς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν ἐκτακτον ἰκανότητα, δραστηριότητα, καὶ ἀφοβίαν τοῦ ἀνδρὸς π.ὸς διοίκησιν τῆς ἀκαταμάστου ταύτης χώρας. Ἐχων πεποιθήσιν περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντός του, ὁ ἀκαταπόνητος ὑπουργός, ὑφίσταται τὰς κατ' αὐτοῦ μομφὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἰρλανδίας μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχραιμίας καὶ ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς πρὸ τίνος χρόνου ὑπέστη τὴν ἀπόπειραν τῆς διὰ καταθρόνιου ἐπιστολῆς δολοφονίας του. Εἶναι ὁ δεξιὸς βραχίλιον τοῦ Γλαδστονωσ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ πολιτικῇ του, ἧς τὴν λειτουργίαν τὸσον ἐδυσχέρανεν ἡ κατάστασις τῆς Ἰρλανδίας, κ' ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὀλίγαὶ λέξεις του ῥιπτόμεναι μετὰ τῆς συνήθους τραχύτητος τοῦ ἀρκούσι νὰ καταρρίπτωσιν ὀλόκληρα μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα ῥητορικῆς εὐγλωττίας τῶν ἀντιπάλων του ἀπολαμβάνει δὲ τὸν δικαίον σεβασμὸν ὄλων τῶν φιλελευθέρων, ὧν λέγεται ὅτι τὴν ἀρχηγίαν προτεινομένην εἰς αὐτὸν ἀπέκρουσε διότι δὲν ἔκρινεν αὐτὸν ἀρκούντως πλοῦστον διὰ νὰ γίνῃ Πρωθυπουργός! Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ παρουσίας μου τὸ μεγαλειότερον τῆς συζητήσεως μέρος περιστράφητο εἰς τὰ τῆς Ἰρλανδίας, ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ ἀντικειμένου διάφορα μέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐλάμβανον ἀλλεπαλλήλως τὸν λόγον ἐπιτιθέμενα κατὰ τῆς Κυβερνητικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἰδίᾳ. Εἰς ὅλας τὰς μομφὰς καὶ κατακρίσεις ὁ Φόστερ εἶσιγα, ἐν ᾧ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐμπεριεχουσῶν αὐτὰς ἀγορεύσεων, ἤρκετο εἰς τὸ νὰ μειδιᾷ πικρῶς καὶ νὰ καταφέρῃ διὰ τοῦ ποδὸς του σοβαρὰ κτυπήματα κατὰ τῆς πρὸ αὐτοῦ τραπέζης, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο ν' ἀνατινάξῃ δι' ἐνὸς λακτίσματος καὶ Ἀγγλίαν καὶ Ἰρλανδίαν, καὶ γαιοκατόχους, καὶ ἀντιπολίτευσιν καὶ συμπολίτευσιν. Μόνον ἀφ' οὗ τὰ διάφορα κατηγορητήρια ἐπαυσαν, ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ δι' ὀλίγων μόνον περιόδων, μεστῶν δυνάμεως, ἀπήνησεν εἰς ὅλα ταῦτα ἐν ᾧ αἱ τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰσίζον, καὶ αἱ τῆς συμπολιτεύσεως διεβήγγυνον εἰς ἐπευφημίας, αὐτὸς δὲ ὁ Πρωθυπουργὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μικρᾶς ἀγορεύσεως ταύτης, ὦφθη πολλὰκις κινούμενος ὄλος, καὶ ἀναφωνῶν ἐπανειλημένως καὶ στενωπρωεῖς ὑπὲρ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Hear, Hear. (Ἄκουσον).

Ἄπασα ἡ συνεδρίασις ἐκείνη ἧς μάρτυς ἐγενόμην δυστυχῶς κατηναλώθη εἰς ἐπερωτήσεις, καὶ εἰς τὴν περὶ Ἰρλανδίας συζήτησιν. Οὐδὲν δὲ θὰ εἶχον νὰ διαγράψω ἀξίον λόγου ὡς πρὸς αὐτὴν, ἐὰν δὲν ἐτύγχανε τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον. Ἰρλανδὸν τι μέλος, ὁ Biggar, ὀμιλῶν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος του, καὶ ῥιπτων

εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν αἰτίαν ταύτης ἔκρινε καλὸν νὰ κάμῃ ὑπαινιγμὸν τινα ἐπὶ τῆς εἰς Ἰρλανδίαν περιουσίας τοῦ νεαροῦ βουλευτοῦ τῶν Leeds, καὶ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἐρβέρτου Γλαδστονωσ. Ὁ δραστήριος οὗτος νέος σύνολον ὧν ἀρκετῶν προτερημάτων βαίνει ἀκριβῶς ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του, εἰς ὃν παρέχει μεγίστην συνδρομὴν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἐπαχθοῦς καθήκοντός του. Ἐνεκα δὲ τούτου ἀγαπᾶται τρυφερώτατα ὑπὸ τοῦ γηραίου Πρωθυπουργοῦ. Ὁ κκεντρεχὴς Ἰρλανδὸς θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Λέοντα πλῆττων τὸν σκύμον, ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου ἐπετέθη κατὰ τοῦ νέου Γλαδστονωσ ἀποκαλῶν αὐτὸν εἰρωνικῶς νέον εὐέλπιν (young hopeful) καὶ λέγων ὅτι ἐστάλη ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, πρὸς ἀπόκτησιν πρακτικῆς. Τὸ τραγικὸν ἦτο καίριον, καὶ ὁ Λέων ἠνωρθώθη! Ὅπόσον ὑψηλὸς καὶ μέγας μοὶ ἐφάνη ὁ Πρωθυπουργός τῆς Μεγάλης Βρετανίας τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν τὸ πρόσωπον ἔχων πλήρες ἀσυνήθους ζωηρότητος, καὶ τὴν φωνὴν μεστὴν δικαίας ἀγκυκατήσεως, ἠγέρθη ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν συκοφαντούμενον υἱὸν του! Τὸ εὐθυτενὲς σῶμα τοῦ ἐνδόξου γέροντος ἔλαβεν ἐπιβλητικὴν μεγαλειότητα καὶ ἡ φωνὴ του, ἡ σπανία ἐκείνη φωνὴ, ἡ πάντοτε νεανικὴ, ἠχηρὰ καὶ διάκτορος, κατέστη ἤδη πανδημοτέρα καὶ βροντώδης ὡς ἐὼν κεραυνὸς τις διέτρεχε τὴν αἴθουσαν. Δὲν συγκατράνει ἤδη ὅλας τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις του ὅπως προμαχίση ὑπὲρ μιᾶς ιδέας, ἀλλὰ τὸ ἱερώτερον καὶ ζωηρότερον τῶν αἰσθημάτων, ὑπεκκυθὲν ἐν αὐτῷ, πυρπολεῖ τὸν εὐσταθῆ ὀργανισμόν του, καὶ δίδει εἰς ἐκάστην λέξιν του ἐκτακτον ἰσχύιν. Ἐχει στηρίξει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του, ὡς ἐὰν διὰ τοῦ στηρίγματος τούτου ἐπιεῖρατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνατίναξιν τῆς σφοδρῶς ἀναφλεγεθίσσης ὑπαρξέως του. Τὴν δεξιὰν φέρει ἐπὶ τῆς καρδίας ὡς ἵνα κατασιγαίῃ τοὺς ὀρμητικὸς παλμούς τῆς φιλοστοργίας, οὗς διήγειραν αἱ τραχεῖαι ἐκείναι τοῦ ἀκατεργάστου Ἰρλανδοῦ ἐκφράσεις. Τὸ γηραῖον σῶμά του εἶναι ὠρθωμένον δίκην δρυός, ἡ δ' εὐθυτενεία του ἀναπτυσσομένη ἐπὶ μῆλλον κατὰ τὴν περὶστασιν ἐκείνην τῷ δίδει ἀγέρωχόν τινα μεγαλειότητα. Ἐν τῇ μορφῇ του διαδέχονται ἀλλήλους ὄλοι οἱ τύποι τῆς περιφρονήσεως, τῆς ὑπερηφανίας, τῆς ἐπιβλητικῆς ἀγκυκατήσεως, καὶ τῆς πληγείσης ἀξιοπρεπείας. Συμπύπτουσι τὸ μέτωπον, ἀνορθοὶ τὸ ἄνω χεῖλος, ἠμικλείει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕφος ὅπερ τῷ δίδει ἡ διάθεσις αὐτῆ τῶν χαρακτήρων του, φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ συντρέψῃ πάντας ἐκείνους καθ' ὧν τὸ βλέμμα του διευθύνεται. Αἱ περίοδοι τοῦ λόγου του εἶναι βραχεῖαι, ὡς ἐὰν ἡ πληγείσα καρδία του ὑφίστατο ἀκατεύναστον ἄσθμα, κί δ' ἐν αὐταῖς περιεχόμεναι ἰδέαι εἶχον τὴν ἀπαρχμίλλον καὶ θαμβωτικὴν συντομίαν τῆς ἀστραπῆς, ἐκφραζόμεναι πολλάκις μόνον δι' ἐνὸς ζεύγους λέξεων. Ἀμφότεραι αἱ πολιτικαὶ μερίδες μένουσιν ἀκίνητοι, σιγηλαί, μὲ διεσταλμένους ὀφθαλμούς καὶ ἠνωσμένον χεῖλην, ὑφίσταμεναι ἀκατάσχετον γοητείαν, πρὸ τῆς πρωτοτύπου ταύτης εἰς τὰ χρονικὰ τῆς πολιτικῆς ἀγορεύσεως. Οὐδεὶς δραματικὸς ποιητῆς ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς πρόσωπον ἥρωα πατρικῆς φιλοστοργίας, τοιαύτην ἐκφρασιν, καὶ νὰ θέσῃ εἰς τὰ χεῖλη του τοιαύτας λέξεις καὶ τοσαύτην περιπέθειαν, ὅσαι καθωρρίζον κατὰ τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην σκηνὴν τὸν μέγαν ἐκεῖνον πολιτικὸν καὶ τὸν αἰσθηματικώτατον πατέρα. Ἐνόμισα ἀκούων τὸν σπαρχατικὸν τόνον τοῦ Γλαδστονωσ, καὶ βλέπων τὴν

συγκίνησιν και την ζωηρότητα του προσώπου, και του σώματός του, ότι μετεκομίσθη αιφνηθώς εις μελοδραματικήν αιθουσαν, και ότι τα ότα μου προσεβάλλοντο υπό του περιπαθεστάτου πλήν και άπειλητικωτάτου άσματος, του ήρωος ενός εκ των ώραιότερων μελοδραμάτων του Βέρδη. Και μοι έφάνη ότι ή έδρα του Προέδρου μετεβλήθη εις Δουκικόν θρόνον, εν ώ ή θερμή εύλωτία του Πρωθυπουργού μετεσημακτίζετο εν τη πλκνηθείση φωνησίά μου εις τούς συγκινητικούς τόνους της πλήρους πατρικής θρηνηδίας μουσικής του «Rigoletto»

Cortégiani, vil razza dannata,
Chè facesti del mio tesoro! . . .

Τα πλήθη της αιθούσης, ύφιστανται ακόμη την άκατανίκητον γοητείαν του αίσθηματικού εκείνου βρύματός της; άγορεύσεως, αλλά το εύγενέστερον θέμα παρέχει ή μέγας αντίπαλος του άγορητού ή Σιρ Στάφορντ, όστις άναλαχθέν εις θέσιν βαθούς θαυμασμού, και παρατηρεί τόν κεραυνοβόλον άγορητήν μετ' άρρήτου συμπαιθείας, επιδοκιμασίας και έκπληξέως. Φαίνεται άπορών, και καταδικάζων έκυτον διά τή θράσος του άνταγωνισμού του κατ' άπορίαν λόντος. Και όταν ή πατήρ του Έρβέρτου, προτείνει μετ' άμεγαλοπρεπούς κ' επιτακτικής ύπεροχής τόν δεξιόν πόδα, εν κροτεί δεσποτικώς επί του εδάφους, όταν έκκαλει τή μέγα κύρος των ιδεών του προς την γενικήν κρίσιν του Κοινοβουλίου, ή άγέρωχος άρχηγός της αντιπολιτευσεως εγείρεται άκολουθών την συμπόλιτευσιν, και διατρέχει διά του γοργού βλέματός του μετ' επιτακτικού ύφους όλας τās τάξεις της πτέρυγός του, ήτις όρθούται άπαξάπασα, συνουμένη προς εύγενή σκοπόν μετ' ά της άντιπόλου πτέρυγος, άφίνει να διαχύνονται εις την έκτασιν της αιθούσης; παρατεταμένην κύματα έπευφημιών κ' επιδοκιμασίας. 'Αλλ' ή σκηνή έλαβε ζωηρότερον χαρακτήρα, κ' έγινετο μεγαλοπρεπέστερα, όταν ή γηραιός Πατήρ άναλαχθέν ύπέρ του υιού του νεανικωτάτην όρμήν, ρίπτει τή χειρόκτιον άπευθείας κατ' ά του Έρλανδού σοκοφάντου ού τόν τρόπον άποκαλεί βίβανσορ (brutal). Πλήν ως μοι επιτραπή να έκφράσω τόν βαθύ θαυμασμόν μου, και ύπέρ του άντικειμένου τούτου της Γλαδστονείου όργής, όστις καιτοι δεχθείς τσακούτας προσβολάς, καιτοι άνήκων εις τ' άκαταδάμαστα τέκνα της πατρίδος του Wellington, έτήρησε θέσιν έκπληκτικής σιγής και γαλήνης, παρηγωνισμένος εις τινα άκραν μ' έστκαυρωμένας τās χείρας, και την κεφαλήν κεκυφύσαν, ως εάν μετενόει πικρως διά τās όλίγας λέξεις άτινες άνεπαισθήτως έμίγησαν εις τή βρύμα του λόγου του. Κ' έγώ όστις έγείνα πολλάκις μάρτυς της άγρίας λύσης του 'Ράλλη εν τω έλληνικω Κοινοβουλίω, και ήδυνήθη να παραστώ εις τινα μανιώδη άγόρευσιν του Κασσανίδη εν τη Γαλλική Βουλή, θεωρώ καθήκόν μου να προσφέρω την λατρείαν του θαυμασμού μου πρό της ήρέμου και γλυκείας συντριβής του Biggar.

Αλλά συμφώνως προς τούς κανόνες της νεωτέρας Έλληνικής σκηνής, ή κομψοδία δεν έβράδυνε να διαδεχθή την μεγάλην εκείνην και συγκινητικήν τραγωδίαν, και μοι έδόθη περίστασις να θυμασώ τόν περιεργον άγγλικόν χαρακτήρα άπαξ έτι, και να σπουδάσω τόν πνευματικόν

κόμη και θελκτικώτατον τρόπον, μεθ' ού εκτοξεύονται εν ταις πολιτικαίς αιθούσαις του Λονδίνου τὰ κομματα, και δι' ού προσικλείται εκεί ή Ιλαρότης και ή θυμηδία. 'Ο Richardson, εύφύστατον μέλος της μερίδος των φιλελευθέρων, ανέλαβε διά τρόπον όλων διαφόρου να συμπληρώσῃ την μεγαλοπρεπή έκδίκησιν του πρωθυπουργού. 'Εγείρεται εκ της θέσεώς του, περιστρέφει επί τινα καιρόν τόν πτερόν του εις τās χείρας, όπως παρέλθῃ ή γενική συγκίνησις ήν παράγαγεν ή προηγουμένη άγόρευσις, και στρεφόμενος από του ενός άκρου της Βουλής προς τήν άλλην, λαμβάνει τή προφυλακτικόν έκείνο ύφος, όπερ παρατηρείται εις τούς άποκαλύπτοντας οικογενειακόν τι μυστήριον, και μετ' ά επιτηδειοτάτης σοβαρότητος διηγείται εις τούς συναδέλφους του ότι πρό τινων ήμερών περιουδούν εις την πατρίδα του άτυχού Έρλανδού, συνήντησε τόν δάσκαλον του (Schoolmaster) όστις τω είπεν ότι ήτο πολύ άτακτο και πολύ κακό παιδί. (Very troublesome and very naughty boy). Τούτο ήρκεσεν όπως θέση πυρκαϊάν καγχασμών και Ιλαρότητος εις άπασαν την πολιτικήν όμήγηριν, πυρκαϊάν άκατάπαυστον και παρατεταμένην, ής συμμετέσχε ζωηρότητα και αυτός ή Σιρ Στάφορντ Νόρθκωτ, λιχνίζόμενος σφοδρως ύπό του γέλωτος επί του εδάφους του, προς μεγίστην παρηγορίαν των ήδυπαθών περικνημιδών του, ών τή προκλητικόν χρώμα, εζήστραψεν άπαξ έτι πρό των άδιακρίτων βλεμμάτων μου. Πλήν τότε τούλάχιστον, ή γενική εύθυμία μοι έδιδε τή δικαίωμα ν' άφίνω έλευθερην την έκρηξιν της θυμηδίας μου, χωρίς να ύφισταμαι τή οριζόντιον βλέμμα του παρ' έμέ κομψοπρεπούς λόρδου. . . .

Καίτοι ή συνεδρίασις εκείνη δεν ήτο γόνιμος σπουδαιών συζητήσεων και γεγονότων άξιοσημειώτων, διήρκεσεν εν τούτοις μέχρι της 3ης ώρας της πρωίας. 'Αναφέρω εν παρόδω ότι καθ' όλον τή διάστημα της νυκτός μέχρι της ώρας εκείνης, ενόμισα ότι εύρισκόμην υπό τή φως της ήμέρας, ένεκα του περιέργου φωτισμού όστις έπιπικρατεί εν τη αιθούση. 'Όταν δ' εζήληθον, προσεβλήθη αιφνηθώς υπό του Ζοφερού σκότους όπερ έβασίλευεν εις τόν μεγαλοπρεπή έξωτερικόν περίβολον των πολιτικών άνακτόρων. Τό πνεύμα μου καθαρισθέν υπό της νυκτερινής αύρας ήν καθίστα ύγράν ή παραπλέον Τάμεσις, περιεπλανήθη επί τινα στιγμήν εις την μνήμην της ύψηλης σκηνής, ήτις παρέστη επί τώσον χρόνον πρό των έκπεπληγμένων βλεμμάτων μου. Και όταν παρατήρουν ένα προς ένα τούς άφωσιωμένους έκείνους έραστάς και δούλους της πατρίδος ως ιεράς σκιάς εισδύοντας εις τή γάσος των δίφρων των, όπως άποσυρθώσι και άνακαυθώσιν επ' όλίγας ώρας διά ν' άνακτήσωσι νέαν δύναμιν προς ύπηρεσίαν της χώρας των, δεν ήδυνήθη ή να δακρύσω υπό ένθουσιασμού και συγκινήσεως. Και άπήλθον εκ του επισήμου έκείνου μέρους, άνακυκλών πάντοτε εις τή πνεύμα την έντύπωσιν ήν μοι παρέσχε, ή έκπληκτική θέα των συνεδριάσεων, των πολιτικών έκείνων ήμίων

Timeson
(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)
ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»
'Οδός Μουσών, παρά την Πλατεϊαν Συνάματος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,"

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Τό ποίον της Βιεννέζικης μπίρας μ' άρέσει· άλλ' όχι και τ' όπιόν της.

'Ο λόγος περι μουσικής.—'Η ρομάντσα είναι άνθος· ή συμφωνία, δένδρον· και τή μελοδραμα, δάσος.

Πλέον ακίνδυνα μπορεί να δέση κανείς ένα λουκάνικον παρά ένα τρελλόν.

Αυτή ή ιδέα μου ήλθεν όταν έπισεκέφθην τή φρενοκομείον της Κερκύρας.

Ερωτήσις :
'Αν ή Βενιαμίν δεν έφερε έπαναφόρι, σας έρωτώ, από που θα τόν έπιανε ή γυναίκα του Πετερρη;

Τό μόνον μέσον διά να λάβης ύψηλήν θέσιν επί ύπουργείου Τρικούπη, είναι να άναβής επί άεροστάτου.

Τό μάρμαρο του κομμώ μου γυαλίζει περισσότερον από τή μάγουλα μίξ έγγάμου έρωμένης μου.

'Ο Π. έχει την ώραιότεραν δούλα εις όλας τās 'Αθήνας. Τού έχω κάμει πολλάς χάρες.

Προχθές μ' έρωτῶ :
— Μά επί τέλους τί ύπηρεσία πρέπει να σας κάμω ;
— Να μου δώσητε, τῶ λέγω, δι' όλίγας ήμέρας την ύπηρεσίαν σας.

Πολλάκις εξέθεσα την γνώμην μου, αλλά ποτέ την ζωήν μου.

'Ο γάμος κατατῶ να ήναι άνταλλαγή άντιλογιών την ήμέραν και βόγγων την νύκτα.

COMMERSON

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ
ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΔΟΥ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΔΟΥ

Είναι τόσαι αί προμήθειαι και αί παραγγελίαι, ως έχαμεν εις τούς πρωτίστους έμπορικους οίκους ΠΑΡΙΣΙΩΝ και ΛΟΝΔΙΝΟΥ
ώστε θα είναι μοναδικόν διά την ποιικιλίαν, την λεπτότητα και την κομψότητα των ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ του.

'Αγγλικά ύφάσματα διά Κοστουμία, Ζακέτα, Πανταλόνια.—Λινά δι' ένδυμασίας.—Λινά διά Γελέκα (NOUVEAUTES).—'Αλμπαγίδες διά τή κυνικά κάμματα.—Λιγόν μαλακώτατον, λεπτόν και φθινόν διά Παρτεσού.—Φανέλλαι άγγλικά.

ΤΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

νομίζει κανείς ότι είναι βελουδένια, τώσον μαλακά είναι, όλα λεπτότης, έρω, θέρος και ζωή.—Σχέδια και χρώματα καλλιτεχνικώτατα.
Με αυτά και τή γήρας γίνεται νεότης.

Τά ΛΙΝΑ του ΓΕΛΕΚΙΑ

ΕΙΝΕ ΔΙΑ ΦΙΑΗΜΑ.—Κάθε κομμάτι, κάθε γελέκο έχει και τή χρώμα του.—ΣΥΛΛΟΓΗ 600 ΕΙΔΩΝ!
ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΤΟΥ

'Από τόν πρωτίστον καθ' όλην την Γαλλίαν Ραπτικόν Καλλιτεχνικόν Σύλλογον.—Πηγαίνετε να τή ιδήτε, προσέχετε όμως διότι
? κενδυεύετε να έρωτευθήτε ?

ΕΠΙΣΗΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ DEMI SAISON

[Η', 2]

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑ ΠΛΗΡΗΣ

'Ερανισθείτε εκ πηγών άριστων προς χρήσιν των άπανταχού Έλλήνων υπό Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ.
Τό παρόν βιβλίον πωλείται εις τή Βιβλιοπωλεία Α. Νάκη και Σ. Κοσουλένου, 'Οδός Αιάλου. [Γ, 3]

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ μετ' άγαλιτέρας ποιικιλίας όλων των χρωμάτων του φωτισμού και τās πλέον έφθηνές τιμάς από τού Λαμποπωλείου του κ. Τριανταφύλλου Μπαλλου εν τῶ 'Οδω Έρμου, αριθ. 242. [Α—7]

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελᾶ)

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ἀγγέλλεται ἡ πώλησις ἀρωμάτων
εἰς ὠρισμένας καὶ συγκαταβατικὰς τιμὰς.Vinaigres—Eaux de Cologne—Brillantine—Cold
Cream—Pommades—Eaux Athéniennes—Eaux de
Quinine—Elixirs des dents

Τὰ πάντα ἐκ τῶν διασήμων γαλλικῶν Οἰκῶν

PINAUD, VIOLET, etc.

Ἐκάστη φιάλη τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν

Μόνον δρ. ν. 2

* *

ΣΑΠΩΝΕΣ : Thridace, Veloutine, Miranda—δρ.
νέας 2.—Eaux allemandes—δ.ν. 4.—Laits d'Iris
δ.ν. 4,50.—Poudre de Veloutine—δ.ν. 4.—
Crème de Lys—δ.ν. 2,50.—Laits antéphéliques—
δ.ν. 7.—Crèmes Pompadour—δ.ν. 6.—Elixirs et
Poudres διὰ τοὺς ὀδόντας τῶν John Evans, Pierre et
Botot—δ.ν. 2,50.

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΚΟΥΡΕΙῳ

=ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΑΤΚΙΝΣΩΝ=

ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙῳ πωλοῦνται ἐπίσης
AUX DE COLOGNE α. μεγέθους δρ. ν. 10, δευτέρου
μεγέθους δρ. ν. 5 καὶ τρίτου μεγέθους δρ. ν. 3.

ΜΥΡΑ διὰ ῥινόμακτρον διαφόρων εἰδῶν γ' μεγέθους
δρ. ν. 4,50, δευτέρου μεγέθους δρ. ν. 2,60.
MACASSAR OIL, δρ. ν. 4.—Stephanotis Brillantine
δρ. ν. 2.—Διάφορα Eaux de Toilette, δρ. ν. 3,50.
Toilet Vinegar, δρ. 2.—Σάπωνες Windsor πακέτα
ἀνὰ δρ. ν. 3, πρὸς δὲ καὶ εἰς ῥάβδους δραμίων 85, δρ.
1, Σάπων Γλυκερίνη εἰς ῥάβδους δραμίων 75, δρ. ν. 1.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ πωλοῦνται ἐκτάκτου κομ-
ψότητος : λαιμοδέται, μπαστούνια, ψῆκτραί,
τσατσάροι, σιγαροθήκαι ἐκ ταρταρούρας, ψαλίδια,
ξυράφια καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα. (10—10)

ΕΙΚΟΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΔΡΑ

Ἵλων τῶν εἰδῶν

ΕΛΑΙΟΥΤΥΠΙΑΙ — ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΑΙ

Δι' αἰθούρας — δι' ἐστιατόρια — διὰ κοιτῶνας

ΕΙΣ ΤΟΥ Κ.

ΟΛΟΣ ΑΙΟΛΟΥ **A. ΚΤΕΝΑ** ΑΡΙΘ. 107

(Πλησίον τῆς Χρυσόπηλαιώσεως)

Με λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς δύνασθε νὰ δια-
κοσμήσητε τὰς οἰκίας σας καλλιτεχνικώτατα ἀπὸ τοῦ

K. KTEENA

Ἐπίσης Κορνέζες διὰ Μπερντέδες [Δ.3]

ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὁδῷ
Ἐρμού

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

κατασκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τι-
μῆς ψωμί λαχταριστὸν, ἀπὸ καθαρὸν σιμιγδάλι, χωρὶς
φαρίνα, σωστὴ ὁκᾶ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυ-
κύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν οὐ-
σίαν του.ΠΡΟΣ τούτοις κατασκευάζει πρώτης ποιότητος ζυ-
μαρικὰ, Μακαρόνια, Φιδέ κτλ.

Κάμνει ἀποστολὰς καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν Ἀγο-
ρὰν εἰς τὸ Λαγανοπωλεῖον Παππανικολάου (Καμπού-
ρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμού ἀπέναντι τοῦ Καταστή-
ματος Μαϊφάρτ.

ΚΑΙ κάρρα μετὰ τὸν κώδωνά των διὰ τὰς συνοικίας.

[ΣΤ'—7]

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ἵδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Ἵδὸς Σταδίου

('Απέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ, ἀρωματικοί, λεπτοί, ἡ ποίησις τῶν
τραπεζῶν, ἰδίως μετὰ φρούτα, ἀπαράμιλλοι.ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ, πλήρεις ζωῆς, δυναμωτικοί, μὴ φέ-
ροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 90 λεπτ.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 1 δραχ.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀποθήκην
διότι ἡ δημοτικότητα τῶν οἴνων αὐτῶν προκαλεῖ
τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Κεντρικὴ Ἀποθήκη

Ἵδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

[Ε,—4]

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ καὶ ΚΟΤΣΙΑ

Ἰθ' ἡ ν. α. — Ὁδὸς Ἐρμού

Ἄπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως

διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπι-
κεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν καταστάχων ἀρίστης κατα-
σκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος Edler Krische τοῦ

Ἄννοβέρου.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ ἀλη-
θοῦς σιγαροχάρτου JOB τοῦ οἴκου JEAN BARDOU τῆς

Γαλλίας. [30—27]